

ringen selv har været i stor Tvivl om, hvilken Fremgangsmaade man burde vælge, for at tilveiebringe den Lighed i Stempletpapirstarten for private Assurandører og det octroierede Soasfurancecompagnie, som fra alle Sider maatte erkjendes for ønskelig og nødvendig. En saadan Lighed kunde tilveiebringes paa een af to Maader; enten, hvad der var det Simpleste, ved at sætte Stempletpapirstarten for alle de private Soasfurandører paa samme Fod, som hidtil i en Række af Aar havde fundet Sted for det octroierede Compagnie, eller ogsaa ved at foreslaae en ny for Compagniet og for de private Assurandører sættes Tariff, beregnet efter saadanne Principer, som under de givne Forhold maatte ansees for at være passende. Dette sidste Alternativ var vistnok ikke det simpleste, og det har ogsaa allerede vist sig, at det har stødt paa en af de Vanskeligheder, hvorpaa Regjeringen var forberedt, idet den bestemte sig derfor; men Regjeringen anfaae det alligevel for rigtigst at vælge dette Alternativ, fordi det vilde være meget lettere senere at vælge det simple Middel, at sætte Tarten for Stempletpapir til alle Assurandører til 42 St., medens det derimod formeentlig ikke vilde være en saa let Sag for Rigsdagen, naar den ikke maatte være tilbøielig til at fastholde dette Sidste, da at gøre noget Forslag i den for nævnte Retning. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at foruden det sidste Hensyn er det ligeledes af Regjeringen fremhævet ved at forelægge det første Forslag, at Tarten i og for sig var hensigtsmæssigere, og at der forelaa en bestemt Erklæring fra de private Assurandører om, at den af Regjeringen foreslaaede Tart var baade passende og billig og kunde bæres af den paagjældende Forretning. De Grunde, som ere blevne fremhævede derimod, have efter Regjeringens Anskuelse ikke været aldeles afgjørende til at overtøye den om, at den oprindeligt havde bestemt sig for det mindre Rigtige; Sagen er imidlertid, saavidt jeg skjønner, ikke af den Betydning, at der for Regjeringen kan være nogen Anledning til, naar et saadant Lovforslag som det nærværende maatte faae begge Thingenes Vedtagelse, da at have Betænkelse ved at gaae ind derpaa. Gjenstanden, hvorom

der handles, vil efter den Beregningsmaade, som Regjeringen har fulgt, være omtrent 9,000 Rbd., og ifølge den anden Beregningsmaade circa 7,000 Rbd.; det er altsaa vel ikke nogen aldeles ubetydelig Gjenstand. — Naar der er Spørgsmaal om, hvorledes Sagen kunde ordnes i Overensstemmelse med de Vittringer, der ere blevne fremførte af den sidste ærede Taler, da kan jeg ikke nægte, at jeg med ham maa erklære det for mindre correct, at Loven aldeles ikke indeholder nogen Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes efter den 1ste April 1853. Det kunde med Grund betvivles, hvorvidt man da ligefrem maatte vende tilbage til den Tilstand, der var gjældende, inden dette Lovudkast blev ophøiet til Lov, eller hvorvidt det hele Forhold da maatte ansees som ganske ulovbestemt, og som følge deraf al Soasfurance være fri for nogen bestemt Tart; men der er jo ogsaa et tredje Alternativ, som altid vil staae tilbage, og som formeentlig netop vil være det praktisk Anvendelige, nemlig, at Regjeringen maatte føle sig opfordret til for den Rigsdag, som træder sammen i 1852, at forelægge Lovforslag om, hvorledes Forholdet vil være at ordne efter den 1ste April 1853; men da, det nægter jeg ikke, vil Sagen staae paa det samme Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, da ville de samme Tvivl frembyde sig, alene med den Forskiel, hvad jeg dog betragter som et væsentligt Fremskridt, at det octroierede Compagnie da vil have havt et yderligere Varsel af 2 Aar til at forberede sig paa at taale det, som af private Soasfurandører menes at kunne taales, og jeg troer, at der da vil være mindre Vanskelighed forbunden med at sætte en saadan Tart igjennem med en stigende Scala, som fra Regjeringens Side denne gang er foreslaaet, men hvorimod der nu er fremført Betænkelse. Jeg skal ikke fra Regjeringens Side bestemt holde paa, at der ikke gjøres nogen Forandring i nærværende Lovforslag, men skal overlade det til det ærede Things Bedømmelse, hvorvidt man maatte finde Anledning til allerede nu at vedtage nogen Bestemmelse om, hvorledes Forholdet bør ordnes efter den 1ste April 1853; men i ethvert Fald troer jeg paa Regjeringens Vegne og, idetmindste for mit Vedkommende, forsaavidt